

Κύριος εἴθε καταχωρῆται, εἴτε ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, εἴτε ἐπιζητούμενος παρ' ἄλλων, τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἱεραρχοῦ Κερκύρας, ἐπὶ τῆς δυσήνου δίκης τοῦ υποφαινομένου καὶ τῆς Κυρ. Θεοδώρου Τσιπάλλου Μπασιζῶν, δὲν

ἀνήκει εἰς ὑμᾶς ὅμως νὰ ἀναδεχθῆτε καὶ τὸ μέρος τοῦ διδάκτορος, συμβουλευὼν συνδιαλλαγὴν τῶν διαδίκων, καὶ ὡς εἶπατε τῶν ὁμοζυγῶν! ἀκούσατε τὸν ὑποφαινόμενον ποῖα εἶπεν δι' ὁλοκλήρους δῶδεκ συνεδριάσεις, ἔκτοτε ὅθεν ὀφείλατε πεισθῆναι, ὅτι χάσμα μέγα ὑπάρχει μεταξύ αὐτοῦ, καὶ τῆς Κυρίας αὐτῆς. Ὁ ὑποφαινόμενος εἶπεν ἐν δημοσίᾳ συζητήσει, καὶ ἐπινέλαβε διὰ τῆς Ἐφημερίδος, ὅτι ἡ δίκη, καὶ ἡ ἔρεσις, δὲν ἐγίνοντο περὶ ὑπολήψεως, διότι τὸ ἱεροδικεῖον Κεφαλῆνας, καίτε παρατύπως προϋφύλαττε, ἀλλ' ἐπὶ κερδοσκοπία τὰ πάντα διεπράττοντο. Καὶ τοῦτο λέγων δὲν ἐψεύσθη· ἡ ἀπόφασις τοῦ ἱεροφειτείου ἐγένεν ὡς ἡ Κυρία ἀπῆλθε, καὶ ἐκνὴν περὶ ὑπολήψεως ἐπρόκειτο τί περαιτέρω; Πλὴν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἱεροφειτείου, δι' ὅσον ὁ ὑποφαινόμενος ἐν τῇ ἀγορεύσει του δημοσίᾳ εἶπεν, ὅτι ἀκολούθως, ἄλλαι σκηναὶ ἀρχίσονται, ὡς ἤδη ἐν Κερκύρᾳ διεδόθη ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς Κυρίας συναντηθεὶς μετὰ τινος οὗ καὶ οὐαὶς, εἶπεν, ὅτι τὸ ζήτημα περὶ διαλύσεως γάμου, δὲν ἐξαρτᾶται παρ' αὐτοῦ ἢ ἀδελφῶν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἐνδικεφερομένης ἀδελφῆς του, ἐνθ' αὐτὸς ὁ ἴδιος πρὶν τῆς ἀποφάσεως πολλάκις εἶπεν, ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀμέσως ἡ ἀδελφὴ ζήτησε τὸ διαζύγιον· ὁ δὲ Δικηγόρος αὐτῆς ἐν τῇ συζητήσει εἶπεν τὰ ἴδια, ἐπιβεβαιῶν ὡς ἐξουσιοδοτούμενος, ὅτι δὲν διετρέφοντο ἐπιφυλάξεις, καὶ ἐπικαλοῦμενος, ὅπως διακρατηθῶσι εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης, αἱ ἐκτενέσταται περὶ τούτου ἐξουσιοδοτούμεναι διαδηλώσεις του, καὶ ἐν τοσούτῳ ἀντιχοῦνται μετὰ τὴν Ἐφημερίδας ἀνευροπολήματα ἀμνησθῆναι συγχωρήσεων, ἀγνοῶν φαίνεται, Κύριε, ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος· μυριάκις ἐθυσίαζε καὶ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἢ ὑποπείσῃ εἰς τοιαύτην μέγιστην ἀδυναμίαν καὶ λάθος, ὡς καὶ τοσάκις καὶ ἐγγράφως, εἰς τὸ ὁκοδέσματον δικόγραφον, καὶ διὰ ζωῆς φωνῆς ἐπανειλημμένως ἐπινέλαβε, καὶ ἐνώπιον ὑμῶν Κύριε, καὶ παρόντος πολυπληθεστάτου καὶ διακεκριμένου ἀκροατηρίου, συμπαιθούτος αὐτὸν μετ' εὐμενοίας, ποῖα ἢ ἀκράδαντος εἰς ἑαυτὸν χρεωστικὴ γνώμη, καὶ ἀπόφασις.

Περὶ τὸν δὲ τοῦ λοιποῦ νὰ ἀσχολεῖσθε, εἰς ἀναμνήστους καὶ ἀνοικεῖους παραίνεσις σας, ὅπως μὴν παρὰ τὴν θῶ εἰς οἷα τὰ νῦν ἀπέχω, καὶ ἐλπίζω σεβασθῆτε κατὰ τὴν δυσμενῆ θέσιν μου· καὶ μὴν ἐπαίρεσθε ἐπὶ τοσούτον εἰς τὸ ἀκαταμάχητον ὄπλον, ὃ κατέχετε, διότι αὐτὸ ναι μὲν ἀκαταμάχητον ἐστὶ, καὶ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν, δι' ὅσον φοβούνται τὴν ἀλήθειαν, ἢ κρύπτονται καὶ ὑποκρύπτονται ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ἀπάτης· ἡμεῖς δὲ, καὶ οἱ ὑπὲρ ἡμῶν ἐργαζόμενοι ἐπὶ τῶν φυλλαδίων, περὶ ὧν ὑπαγινώσκασθε, οὐδένα ἔχωσι φόβον τοῦ θεσμοῦ σας, διότι καὶ αὐτοὶ, ὡς ἡμεῖς, ὑπῆρξαν ἀείποτε θειασῶται καὶ ὅπαδοι, τῆς ἀναμνηστικῆς, καὶ ἀνεπιληψίμου ἀληθείας, καὶ ἔσονται ἀτάρχοι, καὶ ἔτοιμοι νὰ ἀπαντήσωσι, καὶ ἀντικρούσωσιν ἂν ἀδίκως προσεβάλλοντο, καὶ εἰπῶσι ἐπὶ πλέον καταλλήλοτερα ἢ πρότερον.

Εἶπομέν περὶ τῶν ἀγόνων συμβουλῶν σας. Ἀκούσατε ὡς δημοσιογράφος καὶ ἐδικήνμας τινὰ συμβουλὴν. Ὅπως ἀπολάβητε, Κύριε, τὸ μέγα δῶρημα τῆς ἀμεροληψίας,

ὀφείλατε περισσοτέραν προσοχὴν εἰς τὰς ἐκθέσεις σας, καὶ εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν μορίων σας. Κατὰ εὐαγγελικὴν παργγελίαν, εἶπον ἀληθῶς, εἰς τὸν ἀντίδικον δικηγόρον Σκαλοτούνη λόγους συγχωρήσεως, ὧν πιθανῶς ἡ βαρύτης δὲν ὑπελογίσθη, ὡς καὶ πραγματικῶς ἀπεδείχθη, καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δικηγόρου. Ἡ δὲ λέξις Συκοφαντίας, Κύριε, διεγράφη παρὰ τῷ δικηγόρῳ ἀφ' ἧς ἡμέρας, διὰ τῆς ἀναφορᾶς 12 Ἰανουαρίου 1859 Ε. Α., ἡ Κυρία ἀπέσυρε τὸν περιώνυμον λιβελλοῦ τοῦ δικηγόρου τῆς Σκαλιζούνη, 3 Σεπτεμβρίου 1858. Ε. Α. φέρον τὴν ἀλλόκοτον ἐπιγραφὴν, Κατηγορία ἐπὶ Συκοφαντίᾳ, ἥτις ἀτόπως καὶ παρὰ νόμον εἰσήχθη, καὶ ἔκτοτε οὐδεὶς πλέον εἶχε δικαίωμα τοῦ προφέρειν τοιαύτην ἀπαισίαν ῥήσιν, ἀπαύγασμα νοσούσης φαντασίας — καὶ ὑποσημειοῦμαι.

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ ΣΑΒΒΑ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΟΛΙΣΘΙΚΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑΣ ΣΤΗ ΖΑΚΥΘΟ.

Ὅταν οἱ πρῶτοι Δημοσιογράφοι ἐνὸς Τόπου, οἱ ἄποιοι καὶ Νομοθέτες του εἶναι, καταντοῦν νὰ μὴν τοῦς ἀξίζῃ γὰρ νὰ πολεμήσωσι τοὺς ἀντιπαλοὺς τοὺς οὐτὰ ἢ Βουλευτικὴ Ἔδρα, οὐτὲ ἢ Ἐφημερίδας (Ἐφημερίδα μόνη στὸν Τόπο!), ἀλλὰ νὰ ζητοῦν βοήθειαν σὲ διαβολὴς ὅτι πλέον γραπτὲς εἰς Ἐφημερίδας, ἀλλὰ ψευδιστὲς εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ χαμάλη... θὰ πῇ πῶς ἐξέπεσαν: πάρα πολὺ, καὶ τὰ στερεώτους ἢ μπορεῖ κανεὶς νὰν τὰ εἶδῃ καὶ χωρὶς τηλεσκόπιου.

Θεὶ! εἶναι τώρα πενήντα ἔτη πού οἱ Δημοσιογράφοι Νομοθέτες Ἀρχιλοῦχοι τοῦ Ζίκυθος μόντεϊλανε τὸ πῆλτι ἕνα παιδάκι ὡς δεκαεσσάρω — δεκαπέντε χρονῶν, νὰ μοῦ ζητήσῃ τὲς ποιητέες μου, τὲς ὁποῖες τοῦ ἐμελέτησε ἀπὸ μία σὲ μία, λέγοντάς μου πῶς τοῦ ἀρέσουν· πολὺ μοῦ ἐκφώνισ' ἐπαινούς χωρὶς νὰ σκοντάψῃ, καὶ μοῦ ἐπρόσφερε νὰ μοῦ πληρώσῃ ἄρθρον, ὅτι ἤλεγε τοῦ δώσω ἑνὸς μου... Καθὼς βλέπετε, δὲν ἐχρεώζονται πολλὰ ἐξυπαδά γὰρ νὰ εἶδῃ εὐθὺς πῶς τὸ παιδί ἐκεῖνο μοῦ ἐστὲ λυότουνε... Εἰς τὴν παρουσίαν ἐκείνης τῆς Τσάκας δύο αἰσθήματα ἐνάντια μου ἐγεννηθήκανε, 1ον ἢ βλάβη εἰς τὴν ἀπολύτῃ θεληματικῶς ἐριχνόμενον δίνοντα· εἰς τοὺς ἀντιπαλοὺς μου ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἐζητούσαν γὰρ νὰν τὰ παρεξηγήσουνε στοὺς χυδαίους καὶ νὰ με διαβιλοῦν, 2ον ἢ ἀκαταδεξία τοῦ νὰ ἀρνηθῶ νὰ δεῖξω πράγματα πού μία φράζ διὰ τοῦ Τύπου ἐδημοσίευσ, (1) καὶ πού ἐγνώριζα ὅτι τὰ μόνον ἐλαττώματα εἶναι καμμία φράση ἄπρεπη, ἢ καὶ κακὴν νόημα ὑποπαλὸ.

Μὴν ἀποφασίζοντα ἐπὶ τὴν ἐκείνην πὶ νὰ κάμω, εἶπα τοῦ παιδιοῦ νὰ γυρίσῃ, καὶ τὸ παιδί δὲν ἔλειψε ἀλλ' ἔτι τὴν ἡμέραν πού εἶχα διατάξαι τὴν ἐκείνην ἐκείνην ποιητικὴν, ὅτι ἔλεγε νὰ μοῦ κάμῃς

(1) Ἐπειδὴ ὅσα δὲν ἐτύπωσα, ἢ τὰ ἐξέσχισα, ἢ δὲν ὑπάρχουνε πλέον εἰς τὰ χεῖρά μου.

«χαίρεις» εἶπα μέσῃρου πιάνοντάς το γιά νάν τὸ ὁσοῦν. «πῆνε νά μου συνάξῃς τὸ μίσος τοῦ χυδαίω-
νι»... Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀκούσα τῷ ὄντι
πῶς τίς ποιήσας μου τίς περπατοῦνε στὰ μαγαζιά, τίς
διαβάζουνε τοῦ χυδαίω, καί τοὺς λένε πῶς εἰς αὐτὲς
τὸ Χριστὸ τὸν ἔκαμα ἄλογο, καί τὸ ἄλογο τὸ ἔκαμα
Χριστὸ!... (2).

Βύτο! εὗρίκανε καί μία μου ἄλλη ποίηση ποῦ εἶχα
τυπώσει στὴ Φλωρεντία τὰ 1837. εἰς ἓνα μέρος τῆς ὁ-
ποίας θέλοντας νά δεῖξω τὸ ἄπρεπον τῶν ταμμάτων,
τὸ ἔκαμα καί ἐγὼ μὲ τρόπον διόλου ἄπρεπον· τὸσον
ὥστε καί τότε μοῦ ἐγίνανε παρακτῆρητες, δίκαιες παρα-
κτῆρησις. Ὁ σκοπὸς μου ἐκεῖ εἶναι καλὸς καί χριστιανι-
κός, ἀλλ' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον παρουσιάζεται ἡ ἰ-
δέα εἶναι ὅλως — διόλου ἄπρεπος καί ἀξιοκατηγόρητος.
Μὰ τοῦτες τὲς δύο ποιήσεις εἰς τὸ χέρι, γυρίζουν' τὰ
μαγαζιά οἱ Γενναῖοι Ἀντίπαλοί μου, καί μὲ
χτυποῦνε τοῦλάχιστον ἐκεῖ· γιὰτὶ στὴ Δημοσιογραφία,
ὡς φαίνεται, ἀπαρτήσανε πλέον τὴν ἰδέαν νά μετρη-
θοῦνε περισσότερο μ' ἐκείνον ποῦ τοὺς πιάνει ἀπὸ τῆ
σφαῖ, καί τοὺς τρέχει τὴ μούρη στὴ χριστιὰ τους, (3).

Μὰ ταῦτα δὲν εἶναι ὅλα, καί οἱ γενναῖοι ἀντίπαλοί
μου ἔμπορουνε νά μελετήσουνε καί ἄλλα σημεῖα τῆς
καυχημένης φιλοξενίας τους. Εἰμεινήσανε π. χ. τῆς δα-
σκάλας τῶν παιδιῶν μου, ποῦ συγκατοικαί μ' ἐμέ,
νά φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, ἐπειδὴ, διὰ τὰ διατρέχον-
τα, εἶναι σὲ κίνδυνον... Ἐκάμην ἕναν ποτὲ ὑπερήρη-
τον νά περπατῇ νά λήρῃ πῶς τὸν ἔβγαλα ἀπὸ τὴν ὑπερ-
βολή μου δερνοντάς τον, ἐπειδὴ τὸν εἶδα νά κἀνῃ τὸ
σταυρῶν... (4) Καμνόνονται νά βάνουνε στο:χήμα-
τα ἀνάμεσόν τους, πῶς τὰ Δικαιτήρια, διορισμένα ἀπὸ
τὴν Κυβέρνηση, θὰ μὲ βγάλουν' ἐλευθέρους· καί τοῦτο
γιά νά ἐπιδείξουν' τὸ δικαστή μου...

Τέτοιου εἶδους εἶναι ὁ πόλεμος ὁποῦ τὴν πλεον ἐ-
περιορισθῆκανε νά μοῦ κἀνουνε. Ἐγὼ ὅμως ὅλα ταῦτα
τὰ θεωρῶ ὡς ἀσφαλτα συμπτώματα τελείας ἀδυναμίας,
καί σιμωτίνης διαλύσεως. Καί, μοῦ φάνεται πῶς ἂν
οἱ ἀντίπαλοί μου ἔμπορῶσανε νά κἀμουνε τίποτε, κα-
λῆτε, δὲν ἔκἀν' ἐτοῦτα.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

Κ. Δὲν μωρίζεις, Κύρ Διάολε, πῶς τόπαθες καί δέ
μὰς πέρνεις πούλιν' ὅαν ἀντικείμενο τῆς ἡμέρας; Ἢ
δὲ μὰς θυμάσαι, ὁλότελα;

Δ. Ἀ μὰ ὁ Θεὸς φυλάξῃ! σὰς βεβαιῶνω πῶς μήτε
ὄντα μήτε μέρη, δὲ βγαίνετε μέσα ἀπὸ τὸ νοῦ μου!

(2) Εἶδες εἰς τὸ ποίημα ἐκείνο ὁ Γενναῖος 2ος, Στρώφ. 21.,
τὸ μέρος ὁποῦ εἶδονε πύσημον στὴ σύλληψιν;

(3) Εἶδες Φωνὴν τοῦ Λομπάρδου ἀριθ. 23. ὁποῦ ὁ Δημοσι-
ογράφος τοῦτος φανερώνει πῶς δὲν κατὰδέχεται νά μοῦ ἀπο-
κριθῇ.

(4) Ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. ὁποῦ τὸν ἔκραζα, ἀρνήθηκε
νά εἶπῃ ποτὲ τοῦτο.

Κ. Μὴν τὸ κἀνῃς πάλαι γιὰτὶ εἶναι πολλὰς ἀπὸ
μὰς ὁποῦ ξαλφιζοῦναι, ὅντες γδοῦνε τίποτες γιὰ Κυ-
ρίαις, καί τὸ παῖνοντα εὐθὺς γιὰ λόγου τους;

Δ. Ὅτις, ὅτις, μὰ τὸ Θεὸ! γιὰτὶ ὁ Διάβολος δὲν
κἀνῃ τέτοιο μεγάλο ἄδικο τοῦν Κυρίωνε νὰ τῇ θεωρῇ
ὅλαις τόσο ἐγωϊτικῆς, νὰ βλέπουνε τὴν εἰκόνα τους σὲ
ὅ,τι καί ἂν περιγράψῃ μὲ σκοπὸ γενικόνε καί ἀθῶνον!

Κ. Μὰ τί ἔπαθες λοιπόν, καί τὸσον καιρὸ ἐβουδάρη-
κες;

Δ. Σ' ὀρίζω, Εἶχα πάντα τὴν διάθεσιν νά σὰς διασκε-
δάξω μὰ ἥμουνα πνιμένο· τῇ δουλιῇ.

Κ. Μὰ καί τί ἔκανες;

Δ. Τί ἔκανα, ὁμορφῇ ἐρώτησι, στήν πίστι μου! τὸ
τί ἔκανα τὸ εἶδετε, γιὰτὶ ἐγὼ δὲ κἀνω τιποτὶ κρυφῶ,
ἐκοιμόμουνα καί ἐβλεπα ἓνα σωρὸ δνειράτα, ὁποῦ ἥμουνα
υποχρεωμένος νά ἐκθέτω εἰς τὴ κοινὴ γνῶσιν.

Κ. Μὰ στὰ δνειράτά σου δὲν ἐμπαίναμε ἐμεῖς διό-
λου, διόλου;

Δ. Ὁ Κυρά μου! εἶσαι πάρα πολὺ περίεργη, καί δὲ
μπορῶ νὰ σ' ἀποκριθῶ, καί ποῦ ν' ἀποκρίνεται κανεῖ;
σ' οὐλές σας τῇ ἐρώτησιν!

Κ. Ἀλλὰδὴ θέλεις νά πῇς καί ποῦ νά διηγέται κἀ-
νεῖς ὅλα του τὰ δνειράτα! — Σ' ἐκατάλαβα Κύρ Διάολε,
ἔγνοια σου φύλας τὰ δνειράτά σου, ποῦ λίγο μὰς ἐνδια-
φέρουνε, μὰ θυμόσουνε κἄπου κἄπου κ' ἐμᾶς, ἃ δὲν
εἶναι ἄλλο κἀν' ὅαν τὸ μισάδι τ' Ἀργοντολίου.

Δ. Πόση μετριοφροσύνη! τὸ μισάδι ὀρίζεις; Πρῶτα
ἀπ' οὐλα ὅσο γιὰ τὸ ἀριθμὸ, ἐπληροφόρηθηκα ἀπὸ κἀτι
κομπὴ ἀρκοντόπουλα, ὁποῦ ὅλη ἡμέρα καντονωλογῶνε
γιὰ νά σὰς μετῶνε, ὁπῶς πέφτετε 15 στὸν ἕνα, γιὰ τῇ
χάραι; πλε καί γιὰ τὰ προτερήματά σας, τοῦν ἀνδρόνε
τῶν δινετε, γέ μου, καπῶτ, καί τέλος πάντων μὲ τὰ
μαλακόφια ποῦ βάζετε, πᾶνετε τὰ τριάμισυ τέτταρα
τῇ χώρας μας. Εἴπατε λοιπόν ἄλλο παρὰ μισάδι.

Κ. Δὲν ἐτοχαζόμουνα ποτὲ μοῦ πῶς εἶσαι τόσο φι-
λόφρονας, καί εὐπροσήγορος, Κύριε Διάολε, καί ὅσα γιὰ
τὰ μαλακόφια μας ὁποῦ, ὡς φαίνεται, πειραζοῦνε ὡς καί
τὴν ἀρεντιά σου, πᾶσαι νά καυχώμαστε πῶς ἔχουμε
ἀπάνου μας καί τὸν πειρασμὸ τοῦ Πειρατιστοῦ!

Δ. Ἐτοῦτη, Κυρά μου, εἶσαι μὲς περὶ πειρητικὴ ἢ
προσβολὴ, καθὼς ἤθελε σοῦ πεῖ ἕνας γεροντόκομ-
πος φίλος μου.

Κ. Τόνε γνωρίζουμε καί νὰν τόνε χαρῆς! μὰ ἃ; τ'
ἀφήσουμε τώρα τοῦτα καί ἄς ματάρουμε στήν πρώτη
μας ὁμιλία — Μπρὲ θὰ γράψῃς τιποτὶ γιὰ μὰς ναί,
ἢ ὄχι;

Δ. Μὰ σ' ὀρίζω σκιάζομαι, μὰ τὸ Θεὸ σκιάζομαι,
δὲν ἤθελα νά...

Κ. Ἡ Ἀρεντιά σου! ὁ Διάολος σκιάζεται καί ὅαν τί
δὲν μ' ὀρίζεις στὸ Θεὸ σου;

Δ. Κἀτιν τίς πειρακτικὸ, φουερὸ, πικρὸ, τρομερὸ,
ἀσπληχνὸ, ἀδίκαιον ἀντικείμενον, ἀνδράγα, ἀκούραστο,
ἄλλα.

Κ. Παρόν, Κύρ Διάολε! μὰ ἐγὼ δὲ βλέπω τιποτὶ
πειρακτικώτερον φουερώτερον, πικρώτερον, τρομερώτερον,
ἀσπληχνώτερον, ἀδίκαιώτερον καί ἄλλα...

Δ. Καί ἀλκώτερον, ἀπὸ μένανε ὀρίζεις νά πῇς, πῆς

πὴ ἐλευθέρως κ' ἐγνοίῃ σου, εἴτε ἐσοχάζομαι καὶ ἐγὼ, εἴω καὶ 8 μῆνες, μιά τὴν ἑσπέρα, εἶναι κ' ἄλλο πρᾶγμα πολὺ πουλιὸ πειραχτικό· πολὺ πουλιὸ τρεπιστικό, πολὺ πουλιὸ ἀχόρταγο πολὺ πουλιὸ

Κ. Ἐλα σώνει τώρα στὸ θιά σου, δὲ μ' ὀρίζεις κάνε τι εἶναι εἶναι ἐτοῦτο τὸ μεγάλο ξιφνικό;

Δ. Εἶναι μὲ συχωρᾶς.—μὰ πρέπει νὰν πῶ, εἶναι τὸ πῶς τὸ λένε ας! . . .

Κ. Τί ὀρίζεις; . . .

Δ. Θέλω νὰ πῶ τὸ στόμα σας.

Κ. Χα! — χα! — χα! — καὶ μένινε ἐπὶ ἄλλου ὁ νῦς μου, μὰ ὅσω γιὰ τώρα σὲ θεβαίνω Κύρ Διάολε πῶς τὴν ἑσπέρα. Πῶς! γιατί βρίσκεται καμμία ἀνόητη, ἡνεοφερμένη ἀπὸ τὸ χωριό τζη, ὅπου ἡ δὲν ἤξερει νὰ διαδᾶξη ἢ ἂν σὲ καπακίξη κιόλας δὲν σὲ ἐννοεῖ καὶ ὅπου μὲ τὴν ιδέα πάντα ὅπως ἐπασχολεῖ οὐλα τὰ πνεύματα καὶ ἐπομένως καὶ ἐκεῖνο τοῦ Διαόλου, παίρνει ἀνάποδα ὅ,τι καὶ ἂν ἰδῇ γραμμένο στὴν ἐφημερίδα σου, καὶ ἀρ-χινάει καὶ σοῦ κόβει ταμπάρα, ὅπως ἤθελε τὰ κόψει γιὰ τζῆ δικέτζη, γιὰ τζῶ ἐραστάδετζη ἢ γιὰ τὰ ξα-δέρφια τζη, τέλος πάντων γιὰ οὐλον τὸ κόσμος; ἐτοῦτο σ' ἔρθεσε Κύρ Διάολε γιὰ νὰ μὰς ἀνατριχιάσῃς οὐλές μας; οὐλές μας; ; ; ! γιατί τόσο ἄδικο; γιατί εἴς; κακὰ μὰς ἐκτιμᾶς; — Μπὰ πολὺ κακὸ ποῦ μοῦρ-τε τζῆ δούτευχι! — τέτοια προσβολὴ δὲν τῇ ἐπαντή-χαινα ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σου! Σοῦ τ' ὀρίζω μία φορὰ γιὰ πάντα, καὶ ἀπὸ μέρος μου, καὶ ἀπόνομα ὅσων ἀρκοτισσῶνε διαδᾶζουνε ἀρετὰ ἐλεύθερα γιὰ νὰ ἐνο-οῦνε τί διαβαζοῦνε, ὅσωνε τέλος πάντων ἔχουνε κομ-μάτι κοινὸ νοῦ, ὅπως κάθε φορὰ ποῦ μιλεῖς γιὰ μὰς, μὰς κάνεις πάντα εὐχαρίστησι, καὶ ὡς κ' ἐκίνες ὅπου κάνουνε τᾶχτες τὰ μούτσοιζούνα τους, ἂ δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἄλλαες, πρέπει νὰ εὐχαριστιῶνται κ' ἐκεῖ-νες, καὶ ὁσῶγιν κὲς τζῆ πονηρίαιες, ὅπου θέλουνε πίν-τα νὰ βγάνουνε τὴ γλώσσά τζου, ὅζου παίρνει τζη γιὰ παιδιὰ, καὶ ἀποκρινόσυνε τζου, ξέρεις . . . ὅ,τι ἀπο-κραίνεται κανεὶς σὲ τέτοια περίστασι τοῦν παιδιῶνε.

Δ. Ναῖσαι, μὰ

Κ. Μὰ τί μαίτεις, ἴσια μὲ τώρα σ' ἐπαρακαλεσά, γδὲς μὴ μὲ κάμης; νὰ σοῦ δεῖξω καὶ πῶς ἀπάνου μου καί...

Δ. Ἐλα, μὴ μοῦ δεῖξης τίποτζί, καὶ κάνω ὅ,τι ὀρί-ζεις, μὰ ἀλήθεια σου ὅ,τι μόθγει ὅζου;

Κ. Ἀς ἦναι ἀπάνου μου!

Δ. Ὁ εὐχαρίστησι! — πᾶσι καλὰ, μὰ πῶς σὲ λένε γιὰ νὰ σιέρονι τζῆ παραπονεμένες στὴν ἀφεντιά σου;

Κ. Μὲ λένε Ἀκατάδεκτη Σιωπή.

Δ. Ὁ αὐτὸ ὄνομα καὶ πολὺ παράξενο γιὰ ἀρκόντισσα, γιατί εἶναι λίγαις ἢ ἀκατάδεκταις, καὶ ἀκόμη σπανιώ-τερα; ἢ Σιωπῆδες; λοιπὸν Κυρά μου εἴμαστε σύμφωνοι, ὅσαι πυραχθῶνε καὶ μὲ πειραχθῶνε σοῦ τζῆ σιέρονι μ' ἕνα γράμμα στὴ βᾶχη, στὴν Κυρά Ἀκατάδεκτη Σιωπή.

Κ. Ναῖσαι κ' ἐγὼ πάλαι τζῆ διαλέω καὶ ὅσες δὲ μοῦ κάνουνε σοῦ τζῆ ἐπιστῶν μετὰ τὴν ἐπ.γοφὴ σιέ-ρονται τοῦ Διαόλου — ὥστόσο σὲ προσκυνῶ, γι-ατί μὲ τὴν κουδέντα ἐλυσμένη πῶς μὲ λένε καὶ Σιωπή.

Δ. Ἀντίσας Κυρά μου, καλὲς ἀντάμωσες.

Ζάκουρος, 21 Μαΐου, 1860.

Κύριε Συντάχτη τῆς Ἀποθήκης.

Προσκαλεῖται Κύριε, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, νὰ κα-ταχωρήσῃς εἰς τὴν ἑφημερίδα σου τὴν ἀκόλουθον Ἀπέν-τησιν εἰς ἕνα παράγραφόν σου, μὲ τὸν ὅποιον, τὰς 30 Ἀπριλίου ἀπερασμένου πρᾶξενέβαισαι πῶς οἱ Συντάχτες τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου παραβάλουν τὸν ἑαυτὸν τους μὲ τὸν Καθούρ τῆς Ἰταλίας, δινόμενοι καὶ αὐτοὶ γιὰ Καθούροι τῆς Ἑρτανήσου, καὶ τοὺς περιπαίζεις γιὰ τοῦτο!

Μὰθε λοιπὸν, Κύριε, ὅτι καὶ τῶ ὄντι Καθούροι μὰς εἶναι οἱ Συντάχτες τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου.

Μὰ; κακοφαίνεται νὰ μὰς ὑποχρεῶνς νὰ σοῦ ἔξηγου-με πρῆμματα ποῦ δὲν ἐπρεπε νὰ ἦναι ἀκατάληπτα, παρὰ μόνον εἰς τοὺς χυδαίους ἀγράμματους ἀθρώπους; ἐπειδὴ ὅμως μὰς ὑποχρεῶνς, ἰδοῦ.— Ἡ ὀπισθοδρομικὴ τίση τῶν Καθούρων, πρέπει βέβαια, νὰ σοῦ εἶναι γνω-στή; καὶ, ἂν δὲν ἀρνήσῃς τὴν ἀλήθειαν τοῦ μεγάλου τοῦτου χαρακτηριστικοῦ τοῦ γένους; τῶν Καθούρων, πῶς λοιπὸν ἤθελε ἀρνηθῇς ἐν καλῇ πίστει τὴν ὁμοιότη-τα τῶν Συντάχτων τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου μ' ἐκεῖνο τὸ γένος; Δὲν βλέπεις ὅπου στὴν ἑφημερίδα τους, οἱ ἄνδρες τοῦτοι, προσπαθῶσι ὅλαις δυνάμεισι νὰ μὰς ὀπισθοδρομήσουν πρὸς τὸν γλυκύτατον Χρυσὸν Αἶ-ῶνα, εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἄνθρωποι ἦον ἐντελῶς εὐτυχεῖς; Ἐντελῶς εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ τοὺς ἔρθεσε μόνον νὰ βάνουν τὸ δάχτυλό τους στὸ στόμα τους, νὰν τὸ γλίστρουν, καὶ νὰ βγάνουνε τόση νοστιμάδα; Δὲν βλέπεις ὅπου στὴν ἑφημερίδα τους, οἱ ἄνδρες μόνον τοῦτοι, δὲν ἐσυμβου-λέψιν ποτὲ τῶν συμπολιτῶν τους οὐδὲ μίαν Εὐρωπαϊ-κὴν ἐξευγενισμένην καλητέρεψιν, ἀλλὰ πάντοτε τοὺς ἐ-κολακίεψαν χαϊδεύοντές τους, καὶ ἐπαινοῦντες τὰ ἐν-στώτα, καὶ κᾶλλον τοὺς νὰ νομίσουνε πῶς γιὰ νὰ φθίσουνε στὴν ἐπίγειον μακαριότητα δὲν τοὺς λείπη παρὰ ἡ ἔνωσι; . . . Μὰ ποῦ νὰ κἀθωμαι νὰ καταλο-γίσω τὰ καθουρικὰ κινήματα ὅλα, τῶν ὄντων; Κα-θούρων τοῦτων τῆς Ἑρτανήσου, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τῆς ἀφεντιάς σου χειροπιαστὴν τὴν καθουρικὴν τάσιν καὶ ὁμοιότητα τῶν ἀνδρῶν τοῦτων τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου! . . .

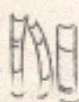
Ἐχ! Κύριε Συντάχτη, ἂν οὐ παραγυῶρίζῃς τὴν ὁμοι-ότητα τῶν Συντάχτων τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου μὲ τοὺς Καθούρους τῆς Ἰταλίας, ὅχι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπίλοιπου Κόσμου, ἡ ὁμοιότης τοῦτη ὅμως θέλ' εἶναι ὅλο τὸ ἴδιον πραγματικὴ καὶ ἀναντήρητη, καὶ ὅ-ποιος ἔχει μάτι τὴ βλέπει.

Ναί, Κύριε, οἱ Συντάχτες τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονί-ου εἶναι οἱ Καθούροι μὰς, καὶ κάνετε κακὰ, σὲς εἰ ἄλλοι, νὰν τοὺς περιπαίζετε. Οἱ Συντάχαι τῆς Φωνῆς τοῦ Ἰονίου εἶναι οἱ Καθούροι μὰς, καὶ κατὰ τοῦτο δὲν τοὺς πρέπει νὰ περιπαίζωμε, ἀλλὰ σοῦριζιές.

Εἰς τὴν ΠΑΡΑΚΑΛΗΣΗΝ.

ΛΗΜΜΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
Ὁ ὑπεύθυνος Συντάχτης; ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΒΛΑΧΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.Φ1.0016